

Hagyományosnak mondható, hogy minden évben a közönség szavazatai alapján odaítélik a Pannon Filharmonikusok zenésznének a közönségdíjat. Idén sem volt ez másképp, a brácsaművész Murin Jarosláv mellett Miller Gárdai Viktória a zenekar első fuvolása kapta a megtisztelő címet. Erről beszélgettünk vele – hol máshol, mint a Kodály Központban.

Színpadon már láttam a fuvolaművészt, de így szemtől-szemben még hihetlenebb, hogy kétgyermekes anyuka a Pannon Filharmonikusok karcsú fuvolaművésze Miller Gárdai Viktória. Szögezzük le az előadó művészet és a szépségipar nem egy és ugyanaz, de azért nem baj, ha valaki jól mutat színpadon. Jelen esetben itt minden rendben van. Természetesen a díjat a művészi produkció, a teljes átéléssel játszott zenemű és a tökéletes hangzás után adja a közönség, amely itt Pécsen különlegesen vajt fülű és kritikus. Persze nincs ezzel baj, így még veretesebb az elismerés.

- Adja magát a kérdés egy zenésznél, mikor kezdett el játszani a hangszeren?
- Nyolc évesen vettem kézbe először a fuvolát, ez még

szülővárososomban Dunaújvárosban történt. A kérdő tekintetre pedig az a válaszom, hogy azért a fuvola, mert édesapám zeneszerető ember, ám érdeklődése inkább a jazz és a rock irányába teljesedett ki. Így mellette szinte magamba szívtam ennek a két zenei műfajnak az alapjait és megismertem sok külföldi előadóját. Például Ian Anderson zenéjét, aki a Jethro Tull együttes legendás fuvolása és énekese volt, és még sok kiváló előadót és fuvolistát, akik bizonyára hatottak rám és az érdeklődésemet a hangszer irányába terelték. Végül ez lett belőle, hogy a hangszer választott engem, vagy én a hangszert, ez már lényegtelen. Ezt követően további zenei tanulmányaimat már Kecskeméten a művészeti szakközépiskolában folytattam.

- Mivel fiatal, így nem lesz hosszú az „állomáshelyek” felsorolása. Rögtön Pécsre került a középiskola után?
- Pécsre, de természetesen még tanulni jöttem ide. Barth Istvánhoz jártam fuvolázni, aki akkor még a Pannon Filharmonikusoknál játszott, majd két évvel később a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola pécsi tagozatán diplomáztam. Az a megtiszteltetés ért, hogy mesterem Barth István nyugdíjba vonulásakor 1998-ban, mindössze 23 évesen átvehettem helyét a zenekarban. Hatalmas felelősség is volt egyben, hiszen a visszavonult mester művészileg és emberileg is emblemikus figurája volt a Pannon Filharmonikusoknak.
- Hogyan sikerült a beilleszkedés, ez mennyire volt egyszerű?
- Ennek lassan 14 éve, bár ennek nem minden percét töltöttem Pécsen, két gyermekemmel 6 évig voltam otthon, illetve Hollandiában, ahol a Hágai Királyi Zeneakadémián egy master képzésen vettem részt. Kiváló tanáraink voltak,

klasszikus fuvola szakon például Thies Roordánál is volt szerencsém tanulni. Szóval a zenétől és a hangszeres játéktól ebben az időben sem szakadtam el.

- Szóba kerültek a gyerekek, ők is játszanak valamilyen hangszeren?
- A lányom tíz éves, a fiam hét, a lányom csellózik és egészen ügyes, megkockáztatom, hogy akár komolyra is fordulhat a dolog a hangszeres játék terén, a fiam még csak szolfézst tanul, de az ütőhangszerek iránt mutat érdeklődést. A férjem marad ki az aktív zenészek sorából, ő csak zenerajongó, de a család többi tagja tökéletesen beéri ezzel.
- Ön mennyire csapatember és milyen mértékben szólista?
- Teljes mértékben zenekari zenésznek tartom magam, tehát ha tetszik csapatember vagyok. Fuvolistaként, első fuvolásként vannak szóló lehetőségek is, melyeket örömmel fogadok, de nagyobb örömmel játszok a nagyobb egységben a zenekarban, legyen az szimfonikus, vagy kamara. A hangszer maga egyébként alkalmas mindkét szerepre, lehet vele nagyon dominálni, de egyben integratív szerepe is van.
- Számított a közönség elismerésére?
- Nem, egyáltalán nem számítottam rá, meglepett a díjazás, de végtelenül örültem neki, hiszen ez egy valódi „szimpátia” megnyilvánulás a közönség részéről. Ez nem is igazán a szakmai teljesítményt, sokkal inkább az emberi hozzáállást honorálja, ami megint csak megható és szép. Hozzá kell tennem, hogy amióta a Kodály Központban lépünk fel, hatványozottan motivált vagyok, minden fellépést egyfajta

kiváltsággként fogok fel, Magyarországon kevés zenésznek adatik meg, hogy ilyen helyen próbáljon és koncertezzen. Remélem játék közben is látszik rajtam, hogy ezt értékelem és megbecsülöm.

- Milyen a pécsi közönség?
- Nagyon barátságos és jó értelemben „vevő” arra, amit mi nyújtunk a számukra. Minden pécsi koncerten érezzük a háttérrel, a támogatást, amit kapunk tőlük, ez még inkább inspirálja az embert.

- A zenén kívül van valamilyen hobbija?
- Érdekelnek a kézműves dolgok és a képzőművészet. Festegetek és a kézműves táskáimat galériák is szívesen elfogadják, de azért be kell látnom, hogy két gyermek és a zenekari munka mellett nincs sok szabadidőm. Ha szeretnék minden koncertperiódusra tisztességesen felkészülni – márpedig ez így van – akkor a sok gyakorlás és próba mellett már nehéz a társművészetekre időt szakítani. Hozzáteszem a koncertek sokszor hétfvégén vannak, így nem kell sokat gondolkodnom azon, hogy mit is csináljak a fennmaradó időben.

- Hol hallhatjuk koncertezni mondjuk tíz év múlva Miller Gárdai Viktóriát?
- Ez nem lehet kérdéses, én hosszútávon elköteleztem magam a Pannon Filharmonikusok mellett. A válaszom ezért nem lehet más: természetesen tíz év múlva, ha a zenekar vezetése is úgy gondolja, akkor ugyanitt szeretnék zenélni, egy fejlődési ívet bejárva, még több szép percet szerezve a helyi

zeneszerető közönségnek!